

Medyum Harika

– BENGÜL.A. · 08 Mayıs 2021

Aniden gözlerini açtı. Gördüğü rüya çok huzursuz etmişti onu. Gece, yüzündeki makyajı temizlemeden uyumuştı. Üşenir olmuştu son yıllarda. Nasıl olsa ertesi gün tekrardan boyamayacak mıydı yüzünü? Ne gerek vardı o zaman temizlemeye? Sol yanındaki komodinin üzerindeki siyah peruğu, saçsız başına geçirdi. Parmak şıkırdatmasıyla birlikte içeriye giren iki kız, kısa sürede kadının o perişan görüntüsünü silip yerine capcanlı bir tazelik saçan Harika getirmişti.

İş elbisesi olarak görüyordu tüm bunları. Yoksa diğer türlü karakterine tamamiyle zıttı. Ona kalsa bir pijamayla ömrünü yatağında geçirirdi. Siyah peruğu, saç maşasıyla devasa, görkemli bir görüntüye ulaşmıştı ve yüzü; kıpkırmızı ruj ve masmavi bir denizin üzerindeki yıldızlara bürünen göz kapaklarıyla görenleri etkisi altında bırakıyordu.

“Çok açım kahvaltım nerede kaldı?”

Anında üç ayrı pasta getirildi odasına; kremalı ve üzeri çileklerle bezeli, sadece limondan yapılmış, ağzların suyunu akıtan ve çikolata kaplı, muzlu pasta. En favorileriydi ve karar vermekte zorlanan yapısı, her sabah üç ayrı pasta yapılmasını mecbur kılıyordu. Takma tırnakları her an birinin gözünü yerinden edebilecek büyüklükteki Harika, cüppesinin eteklerini tuta tuta pastalara yanaştı. Limonlu pastaya hiç çekinmeden daldırdı işaret parmağını, ojeli tırnakları dâhil bütün parmağını silip süpürdü dili.

“İmmm lezzetli.” Her seferinde aynı tepkiyi verip diğer iki pastayı da çatal kullanmaksızın tadardı. Pastaların her üçünün de orta yerlerine öyle bir çukur açmıştı ki takma tırnakları, kendisinden başka hiç kimsenin midesi kaldırmıyordu pastaları yemeyi. O yüzden her üç pasta da çöpteki yerine uğurlanmıştı, her sabah olduğu gibi. Ellerinde kalan kalıntıları yatağındaki çarşafla temizledi. Süt beyazı çarşafta, sulu boya görüntüsünü çağrıştıran bir leke bıraktı. Hoşuna gitmişti bu durum. Çarşafları bir süre değiştirmemelerini söyledi.

Az sonra zilin çaldığını duydu. İşte mesai başlıyordu. Rolüne tüm ayrıntısına dek büründü. Her gün yeniden tekrar tekrar oynayıp sıkılmadığı bir oyundu bu. Odanın ışık almayan, gölgede kalmış, puslu bir görünüme sahip olan kısmındaki kırmızı koltuğuna kuruldu. Önünde bulunan sehpanın üzerindeki kürenin dumanının az olduğunu hissetti. “Neyse Sabahat salak karının tekidir. O ne anlar ki?” Mırıldanırken kendi kendine ilk müşterisi, ürkek adımlarla dudakları kıpır kıpır Harika'nın karşısında bulunan kırmızı, oturulmaktan aşınmış mindere kuruldu. Harika, minderin çok eskidiğini, sosyetik müşterilerine karşı itibarının zedelenebileceğini aklından geçirdi. Fakat şu an Sabahat, gözlerini dikmiş alık alık gülümserken bunları düşünemezdi.

Gözleri tehditkâr ve efsunlu bir hale büründü. Uzun tırnaklarının temel işlevi, kürenin etrafında ahenkle dans gösterisi yapmaktı. Mahsustan süreyi uzatıyor, karşıdaki müşterinin sabırsızlanmasını sağlıyor ve bir an da ihtiyacı olan sihirli kelimeleri üzerine serpiyordu. Sabahat'ın nasıl da oturduğu yerde huzursuzlukla kıvrandığını görmüştü.

Fısıltıyla:

“Sabahat! Kızım, son zamanlarda canın çok sıkılıyor. Evin salonunu sarı renge boyattığını görüyorum. Ayrıca o kadar spora gittiğin halde gram zayıflamadığını görüyorum. Kendine dikkat et biraz şekerim! Bak o Aliye'ye dikkat et. Kocanı kapıverir elinden!”

Kadının, duydukları karşısında şaşkınlığa uğrayan ağzı, biraz temiz hava almak istiyordu. Nasıl oluyordu da her seferinde en ince ayrıntısına kadar bilebiliyordu? Kesin efsunluymuştu bu kadın. Evet, ismi gibi kendisi de harika biriydi.

“Harika Hanımcığım nasıl teşekkür etsem size. Ah dediklerinize harfiyen uyacağımdan kuşkunuz olmasın. Nasıl verebilirim bu iyiliğinizin karşılığını.”

Harika, cüppesinin saçaklarını tutarak geriye yaslandı. Derin bir nefes alıp sürmeli, mavi gözlerini Sabahat'ın gözlerine kenetledi.

“Bilirsin ben para almam. Sevap olsun diye yapıyorum bu işi. Ama bizim kapıcıdan duydum. Sitenin içerisinde yaşayan hayvanlara barınak yapılması lazım. Sen ki böylesine varlıklı ve eli bol bir hanımsın!”

Sözlerini burada kesip etkisini izlemeye başladı. Kadın, hemen kaliteli çantasını aradı gözleriyle. Ancak girişte bırakmıştı heyecandan. Hizmetçilerden biri çantayı getirip kadına teslim ederken Harika'ya manidar şekilde göz kırptı. Şaşkınlıktan cüzdanındaki şişkinliğin indiğini fark edemeyen kadın, kredi kartını çıkardı. Yüklü bir meblağ karşılığında rahatlamış, bir sonraki seyansa kadar söylenenleri düşünmekten başka bir şey yapmayacağı açık bir şekilde çıktı odadan. Çıkarken koridorda bir köşeye atılmış pastaları gördü. Tutamadı kendisini, işaret parmağını takma tırnakların açtığı çukura batırdı. Birkaç kez tekrarladıktan sonra bu durumu, kimselere görünmeden uzaklaştı oradan.

Bütün olanı biteni kamera kayıtlarından izleyen Harika, neşelenmişti. Bu tip insanlar olmasa nasıl geçerdi ki ömrü? İkinci müşterisi gün aşırı gelen yetmiş beşlik kız kurusu Nalan'dı.

Her zamanki beylik laflarını sıraladı yaşlı kadına.

“Bir erkek görüyorum. Çok ama çok yakında bulacak seni. Kavuşacak ve çok mutlu olacaksınız. Üç tane

de çocuk görüyorum!” Sonuncuyu bugün eklemişti ve söyler söylemez pişmanlığı da peşinden geldi.

Yaşlı kadın ters ters baktı.

“Küre bozuk galiba bugün!”

“Aaa olur mu hiç öyle Şey Nalan Hanımcığım? Őaka yapmak istemiştim sadece.” Kırdığı pot pahalıya mal olacaktı biliyordu. Ama temelli bir müşterisini kaybetmektense...

“Ah Nalan Hanımcığım, bu seferlik bizden olsun. Kızlar çok lezzetli pastalar yapmışlar. İster misiniz? Ancak yeme tarzı farklı. Hem kısmet açma gibi özellikleri de var!”

Kısmet sözcüğünü duyan yaşlı kadın:

“Nerede pasta?” dedi.

Buruřuk ve kuru parmakların daha da derinleřtirdiđi çukur, akřama kadar her gelen müşterinin önüne sunuldu. Türlü mucizevi hikâyeleriyle...

BENGÜL ALKAN